

ויליאם שקספיר עשר סונטות

מאנגלית: אנה הרמן

סונטה 18

האם אתה דומה ליום אביב?
אתה ענג ממנו ויפהפה
פי רוח בערבי איר מכאיב
לנצני הקיץ הרפה.
עינם של השמים לעתים
בוערת או מכה את ניצוצה;
ואת היפי לעולם מכתים
ארחו של טבע בלתי־מהקצע.
אך נצח אביבה יהיה עטוי
ביפי העדין רווי־הרה;
המות לא יהיה כצל נטוי
מעל נתיב תייה הארה.
כל עוד ינשם אדם או יחזה
אתה שריר וחי בשיר הזה.

סונטה 25

הנח למי שפוככויו הם זהר
להתרברב בכבודי עולם,
אני, שלא כבוד לי ולא תאר,
שמח ביקר לי מכלם.
מי שנסיף בחר בו, מלבלב
כחמנית נוהה אל עין השמש

וְאֵת כְּבוֹדוֹ קוֹבֵר עֵמֶק בְּלֵב,
כִּי מוֹל מִבֶּט עוֹלָב יִבַּל כְּקִמְשׁ.
גְּבוֹר קִרְבוֹת, אִישׁ חָרַב מִיֶּסֶר,
סוֹפוֹ לִפְלֵ בְּמַחֵי מִהֲלָמָה,
אֶף שְׁמוֹ מִסֶּפֶר הַכְּבוֹד יוֹסֵר,
זָכְרוּ הַמִּפְאָר יִרְדּוּמָה.
לִי טוֹב לְהִיּוֹת אוֹהֵב-אֶהוֹב בְּחֵיק
בְּלִתִּי-מְחִיק שְׂאֵף אֵינוֹ מוֹחֵק.

סוּנְטָה 29

חֶסֶר-מְזֹל וְדַקוֹר חֲצִים שֶׁל לַעֲג,
בְּתוֹךְ אֲזִנֵי שָׁמַיִם עֲרֻלוֹת
זַעֲקָתִי הַמְנַדָּה נִבְלָעַת,
וְעַל רֵאשֵׁי נוֹפֵל מְטֵר קָלְלוֹת;
לוֹ רַק הִיִּיתִי אִישׁ עֲתִיר־תוֹחֶלֶת
כְּמוֹ מִיֶּשְׁהוּ אַחֵר, יָפָה וְאִישׁ
רָעִים לְהִתְרוֹעֵעַ וְרִב־חֶלֶד,
לוֹ לֹא הָיָה הֶעֱנַג פְּרִי מִבְּאִישׁ;
בְּעוֹד אָנֹכִי אֶכּוֹל אֵיכָה עֲצָמִית,
אָנִי חוֹשֵׁב עָלֶיהָ, וְנִרְעַדַת
בִּי כִּנְף צְפוֹר שְׁמִגְרוֹנָה הַמִּית־
מְזִמּוֹר יוֹצֵאת אֶל שְׁעָרֵי גִזְעָדוֹ;
כִּי טַעַמוֹ שֶׁל מֵתָק חֲמֻדָּתָהּ
הוּא לִי אֲרָמוֹן וְכֹתֵר מְלוֹכָה.

סוּנְטָה 55

הַשִּׁיר הַזֶּה יִחְיֶה בְּכֻלּוֹת כָּל פֶּסֶל
וְכָל נְסִיךְ שֶׁל שֵׁשׁ וְשֵׁל רִיק;

אתה בזהר של שירה מדפסת,
בהתאבק אבני הזמן, תבריק.
כשתנפצנה מצבות בקרב
ומגדלי מחשבת ישרפו,
בחרב-מרס ואש לא יחרב
זכרון דמותך החי והקפוא.
איכה נצחית ומות לא יפילו
אותך; שיר ההלל שלך ימשיך
להיות מושר כפי כל דור, אפלו
עד שלנצח העולם יחשיך.
עד יום הדין שיקימה מאפר
תשכן בעין אוהב ופה בספר.

סונטה 57

כעבדך להענות נועד
אני לך בכל שעה וחשק.
ואין לי זמן יקר או רגע עד
שקריאתך אלי תהא רוחשת.
בחכותי לך, את המחוג
איני מלקה, מלפי, בהתהלכו,
המרירות אינה לי לחם חק
גם אם תנטש אותי בין כה וכה;
איני מעז בקנאות לתהות
היכן אתה ומה הם מעשיך,
כי באשר אתה, אני נאות
לראות איזו שמחה דמותך נוסכת.
האהבה היא פתי מטפש,
עשה בה כרצונה ולא תכפש.

סוּנְטָה 64

מְשַׁרְאִיתִי אִיךָ הַזְמַן בְּכַף
יָדוֹ הַשְּׁחִית שְׂרִידֵי־יָקָר שֶׁל פְּעַם;
מְשַׁמְגָדֵל מִפֶּל מוֹלֵי גִשְׁקָה
וּמְצַבּוֹת מְרוֹצְצוֹת בְּזַעַם;
מְשַׁרְאִיתִי אִיךָ הַיָּם בְּתַקָּה
רַעְבוֹנוֹ עָלְיוֹ אֶת כָּל מַמְלַכַת
הַחוּף בּוֹלֵעַ, וְכִיצַד הַחוּף
בְּתַבּוּסְתּוֹ יוֹקֵשׁ לַמַּיִם לְכַד;
מְשַׁרְאִיתִי אִיךָ מֶה שֶׁנִּמְן
נִלְקַח וְנִהְפָּה לְרַקְבּוּבֵי —
הַחֲרָבוֹת לְמַדוּנֵי בְשַׁעְתָּן
שֶׁכֶּךָ הַזְמַן יִקַּח אֶת אֱהוּבָי.
וּכְמוֹ בְּגִיא צְלָמוֹת אֶתְהַלֵּךְ
בְּצֵל הַפְּחָד שֶׁל אֲבָדָן מוֹלֵךְ.

סוּנְטָה 97

אִיךָ חֲסְרוֹנָה אָפַף אוֹתִי כְּחֶרֶף,
הוּ עֲנֵג קְצֵר־מוֹעֵד שְׁלִי, חֲמוּד!
צְמַרְמַרְתָּ קוֹר הַכְּתָה בִּי, וְשַׁחַחְתָּ
הַיְתָה חֲשֵׁרֶת אוֹתוֹ כִּסְלוֹ גְלַמוּד!
אֵךְ הַפְרָדָה הֵיְתָה קִיּוּצִית, וְכִטָּן
הִסְתָּנוּ כְּבִרְת־הַפְרִי וְהַתְּפוּחָה
נִשְׁאָה בָּהּ פְּרֵא שֶׁל פְּרִיחָה נוֹכְטָת,
כְּרַחֵם אֶלְמָנָה, בְּחֲסוּרֹנָה.
אֲבָל הַמְּלֵאוֹת הַזֹּאת הֵיְתָה
לִי פְרִי בְלֵי זֶרַע וְתַקּוֹת יְתוּס,
כִּי בְלַעְדֶּיךָ חוּט הַחֵם נִקְטָע
וְגַם צִיּוּץ כָּל הָעוֹפּוֹת יָדָם,

או אם ישירו ישמע קולם
כחרף העוטף את העולם.

סונטה 98

רחוק ממה הייתי באביב,
כשהוד ניסן, הדור ורענן,
השיב רוחות של נער מסביב,
גלגל מצחוק כל עב וכל ענן.
אף ציוצי צפור וניחוחם
הטוב של הפרחים עזי-הצבע
בי לא כתבו ספור של קיץ חם,
אף לא קטמתיהם ממרבץ הטבע;
לא הקסימני לבן חבצלת
ולא הללתי ורד ארגמן
כי מתק הפרחים היה לצל עת
יפי דמותה כזרע בם נטמן.
לא סר החרף, כשהרחקת לכת,
עשיתי בלבול כבצלליה.

סונטה 109

הו אל תאמר כי לבכי כוזב,
אף אם כחסרונה דעה הלהט!
הן קל יותר היה לי לו עוזב
הייתי את נפשי מאת מבלעת
חזף: זה בית האהבה שלי.
גם אם ארחיק, אשוב כשה תועה,
הזמן את מכותיו בי לא יפליא,
במים את כתמי שוטף אהא.

אל תִּאֲמִין, גם אם נִפְשֵׁי נִמְלֶכֶת
בְּכָל מִיּוֹנֵי חַלְשוֹת בֶּשֶׁר וָדָם,
שֶׁבְדֵּי לִיחוּת שֶׁל נֶפֶשׁ מְלַכְלֶכֶת
אֲנִיטֵשׁ אוֹתָהּ לְמַעַן לְהַדְרִים;
כִּי הֵיכּוֹם פְּלוֹ הוּא לִי לֹא-כְלוּם,
וְרַק אֶתָּה אֲצוּר בּוֹ וּבְלוּם.

סוּנְטָה 116

מִנְשׂוּאָיו שֶׁל זֶגֶג נִשְׁמוֹת אִמָּת
לֹא אֶסְתַּיִג. בְּאַהֲבָה אֵין קֶמֶט
וְלֹא דְרָפָה כְּבִגְד מִתְקַמֵּט
לְהִיּוֹת מְפַתְלָה וּמִתְעַקֵּמֵת.
הוּ לֹא! הָאֲהֲבָה הִנֵּה צְלִקֵת
שֶׁל אֹר בְּכֶשֶׁר הַשְּׁחָק; אֵף בְּסַעַר
הַיָּם וְהַשָּׁמַיִם הִיא דוֹלְקֵת
מְעַל סְפִינּוֹת טְרוּפוֹת כְּטֵלָאֵי שֶׁל אֹר.
הַזְּמַן לֹא יִשְׁטָה בָּהּ, אִם אֲדַמּוֹת
שְׁפָתַיִם תִּתְעַקֵּם בְּקִלְשׁוֹנָה;
הָאֲהֲבָה אֵף פְּעַם לֹא תִמּוֹת,
לְנִצָּח הִיא עוֹמְדַת בְּעֵינָה.
אִם שְׁוֹא דְבִרְתִּי, קְלָמוּסֵי יִגְוַע
וְנִפְשׁ לֹא תִדְעַע עוֹד אֲהֲבָה.